

РЕШЕНИЕ

№ 33538

гр. София, 27.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **3918** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 11250 от 02.04.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ338400-32481 от 17.03.2026 г. по описа на отдел „Пътна полиция“ (ОПП), Столична Дирекция на вътрешните работи (СДВР), Министерство на вътрешните работи (МВР), подадена от З. М. К., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] с адрес за съобщения [населено място], [улица], вх. Б, ет.1, ап. 2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № GRAM-2069457 от 02.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към ОПП-СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 2 от ЗДвП, до решаване на въпроса отговорността, но не повече от 6 месеца“.
С жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на процесуалния и материалния закон и е в несъответствие с целта на закона. Излагат се аргументи, че обжалваният акт накърнява по съществен начин правото му на защита, тъй като на практика е санкциониран чрез тежка ограничителна мярка за нарушение, различно от това, което му се вменява с Акта за установяване на административно нарушение, което го поставя в обективна невъзможност да организира адекватната си защита. Твърди се че подобна практика е в пряко противоречие с основаните принципи на административния процес и трайно установената съдебна практика, според която правото на защита е нарушено винаги, когато адресатът на административния акт не може ясно да разбере за кое конкретно нарушение спрямо него се

прилага принудителната мярка. В хода на съдебното производство, оспорващата, редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – младши автоконтрольор при ОПП -СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк П., който оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 4925513 от 02.03.2026 г., издаден от И. П. В., на длъжност „младши автоконтрольор“ при ОПП-СДВР, с който е установено, че на 02.03.2026 г., около 21:52 ч., З. К. е управлявала лек автомобил Ф. П., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. К., ЕГН [ЕГН], в [населено място] по ул. Б. път с посока на движение от местност Тихия кът към ул. Даскал С. П. и на номер 95 при извършена проверка е установено, че, след направена справка чрез РСОД и ОДЧ ОПП-СДВР, автомобилът е със служебно прекратена регистрация на 11.11.2025 г. във връзка с чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (без ЗЗГО). З. К. е подписала АУАН без възражение. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер С., СУМПС и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 02.03.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 2 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на младши автоконтрольор И. П. В. при ОПП-СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9671 от 13.09.2024 г. и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и Удостоверение 513р-48974 от 05.05.2026 г., издадено от началника на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“-СДВР.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма, но не притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) г)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което води до съществено нарушение на производствените правила. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа, но липсва конкретизация на правните обстоятелства.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляването от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

Видно от приложената по делото застрахователна полица № BG/02/126000755395 от 03.03.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Ф. П. с рег. С., се установи, че веднага след нарушението на 02.03.2026 г. и издаване на оспорената ЗППАМ от 02.03.2026 г., за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Общественият интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на З. М. К. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)гг) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. С оглед изхода на спора следва да се уважи направеното с жалбата искане за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски в общ размер на 7,15 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 2,04 евро такса за заверен препис от определение № 15552 от 22.04.2026 г., постановено по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд
- София град, Трето отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на З. М. К., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП № GRAM-2069457 от 02.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към ОПП-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на З. М. К. направените съдебно-деловодни разноски по делото в общ размер на 7,15 (седем евро и петнадесет цента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: